



ЉУБАЗНИ ГОСПОДИНЕ ОВАЈ ГАЈ

Љубазни господине: Ово је стара игра
 коју смо играли кад нам је било осам и десет.
 Повремено на Острву, горе у Мејну,¹
 крајем августа, кад би хладна магла
 налетјела с океана, шума између Дингли Дела
 и дједове колибе постала би чудна и бијела.
 Бијаше то као да је сваки бор био смеђа мотка
 нама непозната; као да се дан преуредио
 у ноћ, а слијепи мишеви летјели по сунцу. Штос је био у томе
 да се једном окренеш и знаш да си изгубљена;
 и знаш да у мраку завија вранина сирена
 и знаш да вечера никад неће стићи, да је кобни
 крик с обале од тог удаљеног звона бове
 рекао *Њвоје гадиље нема*. О, мадмоазел,
 чамац се, заљуљан, преврнуо. Потом си била мртва.
 Окрени се једном, очију чврсто затворених, помисао ти у глави.
 Љубазни господине: Изгубљена а од исте Ваше сорте
 двапут сам се окренула очију запечаћених,
 а шума бијаше бијела, а мој ум ноћни
 видје догађаје тако чудновате, неиспричане и нестварне.
 А отворим ли очи, плашим се наравно
 погледати – тај унутарњи поглед друштво презире –
 Па ипак, претражујем овај гај и не налазим ништа страшније
 од себе, ухваћене између грожђа и трња.

¹ Вјероватно је у питању острво Сквирел у Бутбеј Харбору (Boothbay Harbour), гдје је Ен Секстон као дијете љетовала с породицом. Занимљиво је да се донекле застарјели израз „in down Maine“ заправо не односи на јужни дио Мејна, већ га треба тумачити као „низ вјетар“ („down wind“), тј. сјевероисточно у односу на јужни Мејн и поготово Масачусетс. (Прим. прев.)

ЖИВИ

Живи или умри, али немој све да трујеш...

Па, смрт је овдје већ
одавно –
има то паклено пуно
везе с паклом
и сумњичавошћу ока
и сакралним предметима
и како сам их оплакивала
кад су их жврљотине мог патуљастог срца
учиниле скареднима.
Главни састојак је
сакаћење.
И блато, дан за даном,
блато као обред,
и беба на послужавнику,
скувана ал' ипак људска,
скувана такође са црвићима,
пришивеним можда од стране нечије мајке,
проклете кучке!

Упркос томе,
наставила сам гурати напријед,
као нека врста људског исказа,
вукла се као да
сам отпиљени леш
у ковчегу, путничком ковчегу.
То је постало кривоклетство душе.
Постало је гола лаж
и премда сам одијевала тијело
и даље је било голо, и даље убијено.
Ухваћено бјеше
на самом почетку, на рођењу,
као риба.
Али глумим га, одијевам га,
одијевам као нечију лутку.

Да ли је живот нешто што се глуми?
А све вријеме прижељкујеш да га се ријесиш?
И даље, сви вичу на тебе
да умукнеш. Није ни чудо!

Људи не воле да им се каже
да си болесна,
а да потом буду принуђени
посматрати
како се,
с маљем, критички обрушаваш.

Данас се живот распукнуо у мени попут јајета
и ту унутра
након прилично пуно копања
нашла сам одговор.
Каква багатела!
Ту је било сунце,
њено жуманце што се грозничаво кретало,
тумбало своје благо –
и увидјела си да то ради свакодневно!
Знала сам и прије да прочишћава
али нисам мислила
да је чврста,
нисам знала да је одговор.
Боже! Па то је сан,
љубавници ничу у дворишту
попут стабљика целера
и још боље,
супруг прав као секвоја,
двје ћерке, два морска јежа,
што беру руже с мојих накостијешених длака.
Кад сам пламен они плешу око њега
и пеку сљезове колачиће.
А кад сам лед
једноставно клизе по мени
у малим балетским трикоима.

Овдје,
све вријеме
мислећи да сам убица,
свакодневно сам се помазивала
својим малим отровима.
Али не.
Ја сам царица.
Носим прегачу.
Моја писаћа машина куца.

Није се сломила као што је упозорила.
Чак и луда, фина сам кô
табла чоколаде.
Чак и поред вјештичје гимнастике
имају повјерења у мој непредвидљиви град,
мој пропадљиви кревет.

О најдраже троје,
њежно одговарам.
Наступи вјештица,
а ви је обојите у ружичасто.
Долазим с пољупцима у кукуљици
и сунцем, тим паметним,
што ми се котрља у рукама.
Дакле кажем: Живи
и окренем своју сјенку три пута
да нахраним нашу штенад кад стигну,
осам далматинаца које нисмо утопили
упркос упозорењима: Поментни! Уништи!
Упркос кофама воде што су чекале
да их утопе, да их повуку на дно као камење,
дошли су, сваки главом напријед, дували мјехуриће боје плаве мрене
и напипавали за мајушним дојкама.
Само прошле седмице, осам далматинаца,
300 грама, поређани као цјепанице
сваки
попут
брeze.
Обећавам да ћу их вољети и више, ако дођу,
јер упркос окружности
и натрпаним жељезничким вагонима на путу за пећи
нисам оно што сам очекивала. Нисам Ајхман.
Отров се једноставно није примио.
Тако да нећу остати у својој болничкој спаваћници,
понављати црну мису и све остало.
Кажем Живи, Живи због сунца,
сна, раздражљивог дара.

(С енглеској превела **Марија Беріам Пеликани**)